

[Tinning]

mappe, som hedder »Synspunkter om skoleidræt«, og det er bind II.

Lad mig nævne sådan noget som kvinderne. Det var sådan, at der i weekenden den 5.-7. marts i år blev afholdt et kvindeseminar på Køng Folkehøjskole om kvinder og idræt, og jeg citerer fra en presseudtalelse fra den lejlighed:

»Vi - 80 kvinder - kommer fra alle dele af idrætsverdenen med meget forskellig baggrund, men med det fælles udgangspunkt, at vi oplever en glæde ved fysisk aktivitet og er engageret i idræt. Men samtidig finder vi, at den organiserede idræt ikke i tilstrækkeligt omfang tilgodeser vores ønsker og behov. . .

Det væsentligste er for os at se, at vores opdragelse ikke lægger op til de ting, den organiserede idræt i dag prioriterer, bl.a. fysisk styrke, præstation og individualitet.«

Kvindernes vilkår i den organiserede idræt er meget ringe. Jeg vil godt i den forbindelse spørge kulturministeren, hvad kulturministeren har gjort ved den resolution, som blev fremsendt fra dette seminar den 5.-7. marts 1982.

Når vi kalder redegørelsen for tynd, er det også fordi f.eks. de nedskæringer, som er foretaget på Danmarks højskole for legemsøvelser, heller ikke er nævnt. Man har fjernet mulighederne for, at de, der underviser i idræt i folkeskolen, kan få et étårigt efteruddannelseskursus, og det betyder noget for inspirationen og for nyudviklingen i idrætsundervisningen i folkeskolen.

Kulturministeren beskæftiger sig i redegørelsen heller ikke med det slagsmål, som finder sted mellem Dansk Idræts-Forbund og de kommunale ungdomsskoler, hvor Dansk Idræts-Forbund gør, hvad man kan, for at monopolisere idrætsudøvelsen i stedet for at støtte den udvikling af idrætten, som finder sted uden for de organiserede klubber. Det, vi får at vide i redegørelsen, er, at der er tale om en på mange måder tilfredsstillende udvikling. Tværtimod, vil vi sige.

Når vi kalder redegørelsen for slatten, så er det, fordi der stort set ikke er noget, der kunne ligne en konkret politisk stillingtagen til noget som helst. Der er en registrering af, hvad der er sket i 1970'erne, og en fremskrivning af, at det vil sikkert også ske i 1980'erne, sikkert bare lidt voldsommere. Der er en bemærkning om, at det er vigtigt, at kulturministeriet og idrætsorganisationerne sammen

løser de opgaver, udviklingen fører med sig. Og så er der nogle pæne og nydelige og ganske udmærkede idrætspolitiske mål, vi kan tilslutte os. Det er noget med, at alle skal have lov at dyrke idræt på den måde, de gerne vil, på de vilkår, den enkelte har lyst til osv. Men det hjælper ikke så meget med ord.

Jeg vil godt nævne tre konkrete eksempler, hvor jeg efterlyser en stillingtagen fra kulturministeren.

Det første drejer sig om kommunernes udgifter til idrætten. Som andre ordførere har været inde på, ligger de på lidt over 1 mia kr. Det er i høj grad interessant at få at vide, hvad de penge bliver brugt til. Det står der ikke synderlig meget om i redegørelsen.

Hvis man f.eks. kigger på Kolding Idrætsforening og fodboldholdet derovre, ser man, at de har den aftale med kommunen, at de ved kampe betaler 20 pct. af entreindtægten i stadionleje, dog maksimalt 25.000 kr. om året, og resten får klubbens såkaldte non-amatorafdeling bare uden videre. Problemet er, at »resten« i dette tilfælde er 150.000-175.000 kr. årligt. VS i Kolding har taget initiativ til, at denne måde at give kommunalt tilskud på bliver indbragt for tilsynsrådet i Vejle amt. Borgmesteren for Kolding kommune har i den anledning udtalt, at det er han skam ganske rolig ved, for det er ikke noget, der specielt foregår i Kolding, sådan gør man over hele landet. Hvis det er rigtigt, at det er den almindelige måde at gøre det på, så synes jeg nok, det sætter i perspektiv, hvad den enorme, omfattende og omfangsrige osv. kommunale støtte til idrætten går til, nemlig til eliteidrætten. Oplysningerne om denne sag fremgår bl.a. af Jyllands-Posten for 25. februar 1982.

Vi får også at vide i redegørelsen, at fysiske udfoldelsesmuligheder i forbindelse med boligbyggeri burde være lige så selvfølgelig som parkeringspladser. Ja men det mener vi også, og det mener sikkert et flertal i folketinget. Hvad har man fra regeringens eller fra kulturministerens side tænkt sig at gøre for, at det ikke bare bør være lige så selvfølgelig, men faktisk bliver lige så selvfølgelig? Hvilke initiativer inden for den fysiske planlægning er der nu på vej?

Det hedder også, at såkaldt »skrabede« idrætsanlæg vil svare bedre til de offentlige anlægsrammer i 80'erne end de seneste 20 års meget flotte og meget imponerende anlæg og